

Koekjes

Pad had koekjes gebakken.

„Wat ruiken ze lekker,”

zei Pad.

Hij at er een op.

„En ze smaken nog lekkerder,” zei hij.

Pad holde naar het huis van Kikker.

„Kikker, Kikker,” riep Pad,

„proef de koekjes eens

die ik heb gebakken.”

Kikker at een koekje.

„Dit zijn de lekkerste koekjes
die ik ooit heb gegeten!” zei Kikker.

Kikker en Pad aten veel koekjes,
de een na de ander.
„Zeg, Pad,” zei Kikker
met zijn mond vol,
„moeten we niet eens ophouden?
Straks worden we nog ziek.”

„Je hebt gelijk,” zei Pad.
„We nemen nog één koekje
en dan houden we op.”
Kikker en Pad namen
nog één koekje.
Er lagen nog veel koekjes
in de schaal.

„Kikker,” zei Pad,
„we nemen nog één laatste koekje
en dan houden we op.”
Kikker en Pad namen
nog één laatste koekje.

„Nu mogen we niet meer!” riep Pad
en hij at er nog een op.

„Ja,” zei Kikker
en hij pakte weer een koekje.

„Wij hebben wils-kracht nodig.”

„Wat is wils-kracht?” vroeg Pad.

„Wils-kracht is erg je best doen
om iets niet te doen
wat je eigenlijk graag wilt doen,”
zei Kikker.

„Je bedoelt zoiets als je best doen
om niet alle koekjes op te eten?”
vroeg Pad.

„Precies,” zei Kikker.

Kikker deed de koekjes in een doos.

„Zo,” zei hij.

„Nu kunnen we
geen koekjes meer eten.”

„We kunnen de doos open maken,”
zei Pad.

„Dat is waar,” zei Kikker.

Kikker bond een stuk touw
om de doos.

„Zo,” zei hij. „Nu kunnen we
geen koekjes meer eten.”

„Maar we kunnen het touw door
knippen en de doos open maken,”
zei Pad.

„Dat is waar,” zei Kikker.

Kikker nam een trap.

Hij zette de doos bovenop de kast.

„Zo,” zei Kikker.

„Nu kunnen we
geen koekjes meer eten.”

„Maar we kunnen
op de trap klimmen
en de doos
van de kast pakken
en het touw door knippen
en de doos open maken,”
zei Pad.

„Dat is waar,” zei Kikker.
Kikker klom op de trap
en pakte de doos
van de kast.

Hij knipte het touw door
en maakte de doos open.

Hij ging met de doos naar buiten.
Hij riep heel hard:
„Hoi! vogeltjes!
Hier zijn koekjes!”
Overal kwamen vogels vandaan.
Ze pikten alle koekjes
met hun snavel op en vlogen weg.
„Nu hebben wij geen koekjes meer,”
zei Pad verdrietig.
„Zelfs niet een.”

„Ja,” zei Kikker,
„maar we hebben wel
een heleboel wils-kracht!”
„Die mag je wel van mij
houden, Kikker,” zei Pad.
„Ik ga nu naar huis
om een taart te bakken.”

